

Selecció de personal

written by Alfons Duran Pich | 28 de desembre de 2020

Quan vaig acabar la meva primera etapa d'estudis universitaris en l'anomenada "capital del regne" i vaig tractar d'ocupar un espai en el món empresarial –que és el que m'atreia i encara m'atrau– em vaig haver de sotmetre a molts processos de selecció, alguns propers a la tortura psicològica i altres que resultaven esgotadors per la quantitat de proves escrites que havies de passar. Després vaig ampliar la meva formació i em vaig llicenciar en Psicologia i en Sociologia, i entre una cosa i l'altra, vaig trobar la raó de tant de disbarat.

El gran Pitirim Sorokin, el pensador renaixentista d'origen rus que va arribar a presidir la societat americana de sociologia, ja havia criticat l'ús indiscriminat de la "testomania", que tants dolors ha causat a molts candidats i candidates al llarg de la seva carrera.

Després, el tema va evolucionar i van aparèixer els *headhunters*, que no eren més que una versió actualitzada dels antics seleccionadors, amb protocols tancats i un toc de modernitat. I així seguim de penosos.

Ja fa molts anys que em vaig adonar que tota aquesta bastida no servia per a res i que el procés d'ajust entre un candidat i un lloc en una organització depenia de tantes variables, que era impossible de controlar: l'edat, la trajectòria, la formació, la personalitat, els valors, les ambicions, els actius i passius personals, l'energia i un llarg etcètera d'unitats d'anàlisi.

Un sempre busca l'algoritme, aquella solució que resol el problema i minimitza l'error. És clar que hi ha algoritmes que es mouen en el terreny del quantitatiu i se sotmeten als dictats de la lògica formal, i altres (els qualitatius) que són més humils, ja que no disposen d'un gran aparell

conceptual i només es validen pels resultats.

Jo vaig trobar el meu algorisme en la selecció de personal fa molts anys, i aquest algorisme l'he fet extensiu a les meves relacions voluntàries amb tercers. I em funciona. El mètode és molt simple; es tracta de preguntar al teu interlocutor què li hauria agradat ser i per què si no fos el que és en el terreny professional. I després anar tirant amb suavitat: pel fil es treu el cabdell. Els resultats són sorprenents i t'ofereixen la cara oculta, que és el que importa.

És clar que un pot fer-ho també com a divertiment (a manera de passatemps), elaborant hipòtesis en funció dels comportaments observables de la gent que l'envolta. També pot fer-lo extensiu a ciutadans més allunyats, com seria el cas dels polítics, que de forma continuada t'assalten des de la pantalla de la televisió i et sotmeten a les seves improvisades declaracions. I ara que estem en període de confinament, l'exercici pot resultar gratificant i compensador.

Per exemple, què podria haver estat José María Aznar si no s'hagués dedicat a la política? D'entrada, un funcionari malcarat del ministeri d'Hisenda, en el servei de reclamacions. Exigent en els procediments. Puntual a l'horari. Havent internalitzat –sense haver llegit a Larra– el “torni vostè demà”. Polit i ben afaitat. Conscient que està al costat bo del taulell. Feliç quan retorna un expedient per incomplet. Ho poden visualitzar? I Felipe González? Un cacic extremeny amb una bona ramaderia bovina, ben aposentat, sedentari, poc donat a la vida social. Amant de la bona taula. Rutinari en la seva migdiada diària. Fa temps que llegeix la mateixa novel·la, que mai no acaba. I Mariano Rajoy? Sorpresa, sorpresa. El que és: un registrador de la propietat, amb un treball repetitiu i un horitzó mediocre, que juga a les cartes cada dia al casino del poble. Li agrada de signar els documents amb una ploma especial, que guarda amb particular cura. No té opinió i mai no s'ha plantejat de tenir-la. Total,

per a què?

Anem més a prop. I Miquel Iceta? El dependent veterà (l'encarregat) d'una botiga de queviures molt ben nodrida i reconeguda per la clientela. Ordenat, disciplinat, atent i servicial. Té cura amb cura que els cartells dels preus estiguin ben col·locats. La puntualitat en tot és un plus. Cada cosa al seu calaix (com solia explicar-nos Josep Pla d'aquest tipus humà). "El que vostè digui, senyora Maria" podria ser el seu eslògan.

I Carlos Carrizosa? Un policia municipal, amb gent a càrrec seu , que gestiona i controla les multes de trànsit d'una ciutat castellana. Fa de l'estossec un exercici matiner. No es porta bé amb els veïns, encara que no sap per què. Guarda en un arxiu privat un recull dels còmics de "Roberto Alcázar i Pedrín". Displícit i molt atent a l'acompliment dels triennis. Sempre procura portar un paquet d'antiàcids a la butxaca. Veu amb fruïció els debats de la Sexta.

I Alejandro Fernández? Un uixer del Tribunal Suprem, que resol diligentment certs tràmits segons l'establert. Li agrada portar la gorra ben encaixada perquè sap que indueix al respecte. Fa molts anys que està en l'ofici i espera jubilar-s'hi. No s'assabenta gaire del que passa a les sales, encara que tampoc no l'hi importa. No hi és per això. Se sent còmode entre jutges i fiscals, en els quals projecta les seves marcides il·lusions.

I Pere Aragonès? El director d'una reconeguda i veterana gestoria de la ciutat de Barcelona, amb una gamma de serveis que van des de la declaració d'impostos a les reclamacions per sinistres, passant per la presentació de comptes en el Registre Mercantil. Fa "tràmits", que és una manera com una altra de guanyar-se la vida. Diligent, seriós i responsable. Domina l'ofici i s'hi sent còmode. Li agrada passejar amb la família els diumenges assolellats i comprar un pastís sense excessius guarniments. El ritual és per a ell sagrat. És un

petit burgès que no ha llegit Marx.

Poden seguir amb el joc tant com vulguin. El que compta és el mètode. Com podria dir Lukács, és l'únic que compta.